

16. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN NYKYINEN PERINTÖ

Hengen esikoishedelmä — Totisia toiveita väärin vastakohtana — Meidän toivomme — Ryöväri paratiisissa — Paavalin kiihkeä toivomus — ”Maallinen majamme” ja ”taivaallinen majamme” — Kristuksen ilmestys — Ensimmäinen, joka nousi ylös kuolleista — Uuden Luomuksen nykyisiä riemuja — ”Anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen” — Usko, hengen hedelmä ja osa Uuden Luomuksen perintöä

KAIKKI uuden luomuksen siunaukset eivät kuulu tulevaisuuteen — esiripun tuolle puolen. Hengen esikoishedelmä, esimaku tulevasta siunauksista, annetaan uusille luomuksille nykyisessä elämässä. Tähän esikoishedelmään kuuluvat pyhän hengen moninaiset hedelmät ja armolahjat: usko, toivo, ilo, rauha, rakkaus jne. Muutamat ehkä väittävät, että nämä ovat huomaamattomia ja epätodellisia; mutta me vastaamme, että ne ovat yhtä todellisia kuin uudet luomuksetkin; ja juuri samassa määrässä kuin uusi luomus kasvaa, lisääntyvät nämä hänen kokemuksensa, siunauksensa ja kehityksensä perusainekset. Täytyy todellakin myöntää, että nämä ominaisuudet, sikäli kuin ne koskevat maallisia asioita, ovat luonnollisen ihmisen pääasiallisimpia etuja, ominaisuuksia, jotka antavat hänelle mitä suurimman siunauksen ja etujen määrän. Uudet luomukset Kristuksessa, jotka ovat vaihtaneet maalliset toiveensa, etunsa ja maallisen rakkautensa taivaallisiin, huomaavat jälkimmäiset paljon kallisarvoisemmiksi kuin ne, joista he ovat luopuneet. Maallinen rakkaus on usein epävakainen ja ylimalkaan itsekäs. Maalliset toiveet ovat tavallisesti lyhytaikaisia ja pettäviä. Maalliset ilot ovat parhaassakin tapauksessa myös pintapuolisia ja hetkellisiä. Maallista kunniaa suodaan harvoin, ja silloin kun sitä suodaan, sen makeus on sekoitettu katkeruudella. Siitä huolimatta näemme, että koko maailma pyrkii voittamaan kunniaa, iloa, toivoa ja rakkautta ja me olemme kaikki sen todistajia, että pääasiallinen mielihyvä on sen tavoittelemisessa ja että kun on saavutettu mikä hyvänsä tavoiteltu asia, sitä seuraa jonkinlainen pettymys.

Näin ei ole uusien luomusten laita. Heidän toivonsa, ilonsa, rakkautensa ja kunnianhimonsa kasvaa alituisesti Jumalan sanan ylenmäärin suurten ja kalliiden lupauksen elähdyttämänä ja näitä ei seuraa mikään pettymys, vaan tyydytys ja Jumalan rauha, joka käy yli ymmärryksen, tulee enemmän ja enemmän heidän sydämiensä osaksi, aina sitä mukaa kuin heidän uskonsa silmät avautuvat edelleen käsittämään Jumalan viisauden ja rakkauden pituutta ja leveyttä, syvyyttä ja korkeutta, jonka rikkaimpien siunausten perillisiä ja kanssaperillisiä he ovat Jeesuksen Kristuksen, Herramme, kautta.

Tämä lupauksen maa, johon uudet luomukset kuvaannollisesti astuvat täydellisen vihkiytymisen silmänräpäyksessä, kun he saavat lapseuden hengen, on maa, joka vuotaa maitoa ja hunajaa; ja vaikka sillä on koettelemuksensa, kiusauksensa ja taistelunsa sekä sisä- että ulkopuolella, merkitsevät kuitenkin ei ainoastaan sen voitot iloa ja rauhaa, vaan myös tappiot koituvat Jumalan opetuksen ja johdatuksen kautta toivon, uskon ja ilon lähteeksi hänen kauttaan, joka on voimakas ja halukas antamaan kaiken myötävaikuttaa heidän parhaakseen.

Totisia toiveita väärin vastakohtana

Apostoli kiinnittää huomiomme siihen tosiasiaan, että Saatana koettaa vahingoittaa uusia luomuksia esittämällä itsensä heille valon enkelinä eli sanansaattajana. Kun kuka tahansa tunnustaa olevansa valon, totuuden, pyhän hengen, siittämiä, vastustaja huomaa, että he ovat pääsemässä pakoon sitä pimeyttä, sitä taikauskkoa ja petosta, johon hän on kietonut ihmiskunnan. Hän muuttaa silloin itsensä, ja sen sijaan että edelleen koettaisi suoraan johtaa heitä taikauskoon ja pimeyteen, hän on tahtovinaan johtaa heitä enempiin valoon; ja vaikka hän on erityisen valvovainen tähän suuntaan nykyaikana, jolloin kirkkaampi valo leviää, emme saa unohtaa, että hän on toiminut samalla tavalla aina siitä saakka kuin apostoli kirjoitti nämä sanat. Löydämme tästä todistuksia kristikunnan moninaisissa uskontunnustuksissa, jotka merkitsevät pyrkimystä päästä ulos pimeydestä, mutta jotka ovat viettelevien väärin oppien ja väärin toiveiden täyttämiä. Vaikka nämä väittävät olevansa avuksi kristityille, väittävät kunnioittavansa Jumalaa ja selittävänsä hänen sanaansa, ne ovat todellisuudessa pauloja ja sekaannuksia, jotka estävät totuuden oikeaa käsittämistä. Jumalan rakkauden ja armahtavaisuuden ihmeellistä järjestystoimenpidettä, joka on niin järkevä jokaisessa asianhaarassa, vastustaja on vastustanut ei ainoastaan välittömästi, vaan myös välillisesti, esittämällä Herran kansalle jotakin, joka heidän epätäydelliselle arvostelukyvylleen saattaa ensi katsaukselta näyttää suuremmalta toivolta ja toiveelta kuin ne, jotka totuus esittää. Siitä huolimatta on eksytyksen tarkoitus viedä kauemmaksi ja kauemmaksi pois totuudesta, Jumalan suunnitelmasta, Evankeliumin yksinkertaisuudesta ajatuksen hämmennykseen, taikauskoon ja pappisvaltaan.

Näiden petollisten toiveiden joukossa on myös se toivo, että kun ihmiset ovat kuolleet, he eivät ole kuolleita — että kun he ovat kuolleita, he ovat elävämpiä kuin koskaan ennen. Vastustaja on aiheuttanut tällaisen toivon vastustaakseen Raamatun toivoa kuolleiden ylösnousemisesta. Jommankumman näistä toiveista täytyy olla väärä. Vastustajalla on ollut melkoinen menestys hänen tuodessaan salaa tätä väärää toivoa kristikuntaan, jota toivoa Jumalan sana ei tue ja joka on suorassa ristiriidassa Jumalan sanan oppien kanssa kuolleiden ylösnousemisesta; sillä jos ei kukaan ole kuollut, ei voi olla ”kuolleiden ylösnousemustakaan.”

Toinen näistä vääristä toiveista koskee Herran uskollisten palkitsemisen aikaa. Vastustaja on menestynyt yhtä hyvin pettäessään nimiseurakuntaa sillä uskolla, että sen sijasta että odotettaisiin kuolleiden ylösnousemista ja sen sijaan että toivottaisiin osallisuutta ensimmäisessä ylösnousemuksessa palkinnon vastaanottamisen aikana, tulisi toivoa, että kuolleet (eivät ole kuolleita, vaan) saavat palkintonsa kuoleman oven kautta ylösnousemusoven sijasta. Niin kuin kaikki muut väärät asiat, nämäkin toiveet ovat vahingollisia, kuinka miellyttäviltä ne sitten näyttänevätkin sillä kertaa. Jumalan sanan täytyy olla oppaanamme ja se opettaa meille, että toivomme tulevaan siunaukseen, iloon jne. nähden riippuu kokonaan kuolleista ylösnousemisesta.

Menneisyyden väärät odotukset siitä, että kuoleman silmänräpäys olisi taivaallisen ihanuuden saamisen silmänräpäys (ristiriidasta ei ainoastaan kaikkien tosiasioiden ja asianhaarain kanssa, jotka voidaan todistaa ihmismielelle, vaan myös ristiriidassa monien Raamatun todistusten kanssa ylösnousemuksesta — jonka täytyminen riippuu

Herramme toisesta tulemisesta), ovat olleet vahingollisia Herran kansalle, sillä ne ovat johtaneet pois Jumalan sanasta ja niistä toiveista, joita se henkeyttää ja jotka ovat täydessä sopusoinnussa terveen järjen ja kaikkien tosiasian kanssa, sellaisena kuin näemme ne ympärillämme.

Voitanees esittää, että toivo silmänräpäyksellisestä muuttumisesta taivaallisiin ehtoihin kuolinsilmänräpäyksessä on uuden luomuksen viimeisille jäsenille juuri se toivo, jota tässä teoksessa puolustetaan. Se on totta, mutta on syitä, miksi kannatamme sellaista toivoa juuri nykyäänä, jota ei voitu esittää aikaisemmin kuin vuonna 1878, sinä vuonna, josta alkaen me pidämme tämän Herran kansan toivon laajenemisen alkaneen. Tämä uuden luomuksen toivon laajentuminen tänä elon aikana on täydessä sopusoinnussa Raamatun kanssa. Meillä ei ole sitä ajatusta, että kaikki ihmiset, tai edes uuden luomuksen jäsenetkään, koko aikakauden aikana muuttuivat kuolinsilmänräpäyksessään, vaan me pidämme kiinni Raamatusta, jonka mukaan he nukkuvat Jeesuksessa, ja Raamatun perusteella väitämme myös, että heidän toivonsa on herääminen, joka Jumalan lupauksen mukaan suodaan heille uutena päivänä, tuhatvuotispäivänä. Toivomme, joka perustuu Jumalan sanan todistukseen, on, että me jo elämme tuon uuden päivän aamusarastuksessa, että Immanuel on jo läsnä ja perustaa valtakuntansa, että ensimmäisen osan siitä muodostaa tilinteko palvelijoiden kanssa, jota hän yksityiskohdissaan valaisi vertauksissaan, jotka koskevat työtä, joka saatettaisiin täytäntöön, kun hän tulee takaisin ottamaan maan hallintaansa. Vertaukset selittävät, että hän kutsuu omat palvelijansa, joille hän on antanut leiviskät ja ”talentit”, ja että hän tekee tilin näiden kanssa, ennen kuin hän alkaa tilinteon maailman kanssa. — Luuk. 19:15; Matt. 25:14

Tämä työ alkaa ensin Jumalan huoneesta, seurakunnasta, uudesta luomuksesta ja niin kuin jo on osoitettu¹, oli vuonna 1878 jKr. se aika, jolloin Kristuksessa kuolleet nousivat ylös ”ensin”. Sen tähden on täydessä sopusoinnussa Raamatun kanssa uskoa, että apostolit ja koko aikakauden uskolliset pyhät aina meidän päiviimme saakka, ovat jo kirkastetut, ovat jo niiden kirkkaiden henkiruumiiden omistajia, jotka ovat luvattut heille; mutta koska he ovat ”muuttuneita” ja Mestarin kaltaisia ja niin ollen henkiolentoja, he ovat peitossa inhimillisiltä silmiltä, eikä heitä voida nähdä. He ovat esiripun toisella puolen. Täydessä sopusoinnussa tämän Raamattuun perustuvan toivon kanssa opimme, että jokaisen uuden luomuksen jäsenen, joka vielä on lihassa, ei nyt tarvitse ”nukkua” ja odottaa valtakunnan perustamisen aikaa, koska Kuningas ja Valtakunta jo ovat täällä, että uuden talouden elämää antava työ on jo alkanut, että suurin osa valittua uutta luomusta on jo kirkastettu ja elävät jäsenet saavat ainoastaan täydelliseksi tekemisensä, sovittamisensa ja koettelemisensä valmistamisen lopetuksen, saadakseen osansa ensimmäisessä ylösnousemuksessa — tullakseen ”temmatuiksi” eli ”muutetuiksi” yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, saadakseen lihan kuolin silmänräpäyksessä uuden asumuksen, henkiruumiin. — 2 Kor. 5:1; 1 Tess. 4:17

Tarkastellessamme tätä aihetta meidän täytyy muistaa ei ainoastaan tämä ”elonajan” erikoinen toivo, vaan myös laajemmalla näkökannalta katsoen kaikkien veljien, kaikkien uuden luomuksen jäsenten toivo — toivo, joka esitetään evankeliumissa. Selittäköön henkeytetty sana tämän toivon ja älköön sitten se tosiasia, että se on hyvin erilainen kuin

---

1 2. osa, 7. luku.

se toivo, jota nk. kristitty maailma ylimalkaan suosii, aiheuttako meissä hämmennystä. On totta, että ”kristitty maailma” esittää uskontunnustuksissaan uskon Kristuksen toiseen tulemiseen ja kuolleiden ylösnousemiseen, mutta ne ovat ainoastaan kirjaimellisia ilmauksia, joiden kautta se koettaa säilyttää jonkinlaisen yhteyden Raamatun kanssa. Tämä ei ole ”kristityn” maailman – nimiseurakunnan – toivo; se on pikemmin sen pelko. Pelätään pikemmin Kristuksen toista tulemistä, kuin toivotaan sitä; pelätään pikemmin kuolleiden ylösnousemistä, kuin toivotaan sitä, koska suuri vastustaja on johtanut harhaan ja saattanut käsittämään väärin Jumalan luonteen ja suunnitelman, niin että yleisesti uskotaan Kristuksen toisen tulemisen merkitsevän kaiken toivon loppua, kaiken koetuksen loppua, armahtavaisuuden loppua, sen sijaan että ymmärrettäisiin, niin kuin Raamattu opettaa, että tämä on kaikkien maan sukukuntien suuren siunaamisen todellinen alku, minkä Jumala kauan aikaa sitten on luvannut ja jota hän on valmistanut 4000 vuoden ajan.

Ylösnousemusta katsellaan niinikään pelolla, koska väärä oppi on johtanut otaksu-
maan, että hengellä, eli elämän henkäyksellä, on tietoisuus ilman ruumistakin ja että ruumis on jonkinlainen vankila, josta vapautuessaan henget ovat iloisia, mutta johon palaaminen olisi jonkinlainen rangaistus. Niin muodoin ovat ihmisten perimätiedot kumonnet Jumalan sanan suuren Vastustajan, tämän maailman jumalan, vaikutuksen alaisena, joka nyt sokaisee niin monta. Mutta pysähtykäämme Raamatun todistukseen tästä aineesta ja katsokaamme, kuinka erinomaisen selvästi se jokaisessa kohdassa viittaa Kristuksen toiseen tulemiseen ja ylösnousemukseen ensiksikin seurakunnan, uuden luomuksen, toivona ja toiseksi maailman toivona.

”Vyöttäkää sen tähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit: ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä.” — 1 Piet. 1:13

”Myös me, joilla on hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme. odottaen lapseksiottamista, meidän ruumiimme [seurakunnan, Kristuksen ruumiin] lunastusta [vapahdusta]. Sillä toivossa me olemme pelastetut [emme ole todellisesti pelastettuja, vaan ainoastaan odotuksessamme].” — Room. 8:23,24

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellut te pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisinä aikoina. Sen tähden te riemuitsette [tuossa toivossa], vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa [koettelemuksissa], että teidän uskonne kestävyys koetuksissa havaittaisiin paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.” — 1 Piet. 1:3-7

”Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppel, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat.” — 2 Tim. 4:8

”Minä en häpeä, sillä tunnen hänet, johon uskon, ja olen varma, että hän kykenee säilyttämään siihen päivään sen, minkä olen uskonut hänelle.” — 2 Tim. 1:12 (engl. käänn.)

”Sillä Jumalan armo... kasvattaa meitä... elämään siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme.” — Tiit. 2:11-14

”Mutta sen minä [minä Paavali] sinulle [Feelikselle] tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että uskon kaikki, mitä on kirjoitettu laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva [kuolleiden] ylösnousemus, jota nämä itsekin odottavat.” — Apt. 24:14,15

”Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa, kun Kristus, meidän elämämme ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.” — Kol. 3:3,4

”toivon ja kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä olen tuomittavana.” — Apt. 23:6

”Jeesus sanoi hänelle: minä olen ylösnousemus ja elämä: joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka [silloin] elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.” — Joh. 11:25,26

”hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen [ensimmäiseen ylösnousemukseen], mutta ne jotka ovat paha tehneet [joita ei Jumala heidän nykyisen elämänuransa perustuksella voi tunnustaa arvokkaiksi iankaikkiseen elämään] tuomion ylösnousemukseen [asteettaiseen ylösnousemiseen, kurituksen ja palkinnon alaisina, tuhatvuotiskautena].²” — Joh. 5:28,29

”Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa. Ja vaikka minä menen (kun olen mennyt) valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.” — Joh. 14:2,3

”Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan.” — Matt. 16:27

”Katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani.” — Ilm. 22:12

”Katso, sinun pelastuksesi tulee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukanaan.” — Jes. 62:11

”Niin olkaa kärsivällisiä veljet, Herran tulemukseen [parusiaan = läsnäoloon] asti... vahvistakaa sydämenne, sillä Herran tulemus on lähellä.” — Jaak. 5:7,8

”Sanokaa hätääntyneille sydämille: Olkaa lujat, älkää peljätkö! Katso teidän Jumalanne! Kosto tulee, Jumalan rangaistus... Silloin avautuvat sokeain silmät ja kuurojen korvat aukenevat... ja vedet puhkeavat erämaahan ja aromaahan purot.” — Jes. 35:4-6

”Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka [elämän] kirjaan kirjoitetut ovat. Ja monet maan tomussa makaavista heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään [ensimmäisessä ylösnousemuksessa], toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen [häpeään, josta he kuitenkin voivat päästä ennalleenasettamistyön kautta, joka silloin on alkanut]. Ja taidolliset [pieni lauma, viisaat neitset] loistavat, niinkuin taivaanvahvuus loistaa [niinkuin aurinko;

Matt. 13:43], ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet, aina ja iankaikkisesti... Mutta sinä, mene, siksi kunnes loppu tulee [kunnes elon aika eli aikakauden loppu on tullut]; ja lepää, ja nouse osaasi päivien lopussa.” — Dan. 12:1-3,13

”Ja muistokirja kirjoitetaan hänen edessään niiden hyväksi, jotka Herraa pelkäävät ja hänen nimensä kunniassa pitävät. Ja he ovat, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen [jolloin kokoan jalokiveni — engl. Raamattu], minun omaisuuteni.” — Mal. 3:16,17

Vääristellyt opit ja kummalliset esitykset lähtevät ylimalkaan inhimillisistä filosofeista, joita ei johda Jumalan sanan lamppu; ja he ovat niin hämmentäneet monen Herran rakkaan pyhän arvostelukyvyn, että edelliset ja monet muut selvät selitykset Herran kansan todellisesta toivosta häviävät ja hämmentyvät kauneudestaan ja voimastaan toisten enemmän tai vähemmän kuvaannollisten raamatunkohtien kautta, jotka ovat niin väännetyt oikeasta asemastaan ja merkityksestään, että ne ovat tulleet ristiriitaan niiden yksinkertaisten esitysten kanssa. Meidän täytyy tutkia näitä saadaksemme uskon, toivon ja tottelevaisuuden tien kirkkaaksi ja selväksi ymmärryksemme silmille. Me saamme siten edelleen toisia erilaisia siunauksia, jotka kuuluvat toivoomme ja jotka ovat meidän nykyisessä elämässämme osana perintömme vakuudesta.

Ryöväri paratiisissa

”Ja hän sanoi: Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi. Niin Jeesus sanoi hänelle [katuvalle ryöväri]: totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kansani paratiisissa.” — Luuk. 23:42,43

Ne, jotka pitävät pelastusta pelastumisena ikuisesta vaivasta paratiisiin iloon ja riippuvana ainoastaan sattumasta, suotuisista olosuhteista, uskovat, että he tästä kertomuksesta saavat esimerkin opille valinnasta — että Herramme Jeesus suvaitsi toisen ryövärin lohduttavien sanojen perustuksella valita hänet taivasta varten ja samoin määrätä toisen suruttomana ja katumattomana ikuisiin vaivoihin. Niillä, jotka uskovat, että Jumala on tehnyt pelastuksesta sellaisen arpapelin, sellaisen sattuman, on todellakin hyvin vähän sanomista arpajaisia vastaan, tapahtuvatpa ne sitten missä piireissä tahansa.

Mutta näin ei ole asianlaita. Tämä raamatunkohta on käsitetty täysin väärin. Saadaksemme siitä oikean käsityksen tarkastelemme siihen kuuluvia asianhaaroja.

Herra oli juuri tuomittu ja tapettiin nyt syytettynä petoksesta keisarin hallitusta vastaan, koska hän sanoi olevansa kuningas; vaikkakin hän oli sanonut heille, ettei hänen valtakuntansa ”ollut tästä maailmasta.” Ristillä hänen päänsä päällä oli kirjoitettuna kolmella kielellä hänen rikoksensa, josta häntä syytettiin: ”Tämä on juutalaisten kuningas.” Ne, jotka seisoivat hänen ympärillään, tunsivat hänen vaatimuksensa ja pilkkasivat häntä, lukuun ottamatta tuota toista ryöväriä, joka riippui ristillä hänen vieressään. Epäilemättä hän oli kuullut Jeesuksesta ja hänen ihmeellisestä luonteestaan ja töistään, ja sanoi sydämessään: ”Tämä on varmaankin harvinainen ja ihmeellinen mies. Kukapa tietää, eikö hänen väitteissään ole jotakin perää? Hän elää epäilemättä lähellä Jumalaa. Tahdon puhua ystävällisesti hänelle; se ei voi olla vahingoksi.” Silloin hän nuhteli toveriaan ja mainitsi Herran viattomuudesta, minkä jälkeen alkoi edellä mainittu keskustelu.

Emme voi olettaa, että tällä ryövärillä olisi ollut oikeita tai määrättyjä käsityksiä Jeesuksesta – tai mitään muuta, kuin tunne siitä, että hitunen toivoa oli parempi kuin ei mitään, kun hän oli kuolemaisillaan. Jos hänen luulisi omistavan jotakin enemmän, se asettaisi hänet uskon tilaan kaikkien Herran apostolien ja seuraajien edelle, jotka tänä aikana kauhistuksissaan olivat paenneet ja jotka kolme päivää sen jälkeen sanoivat, ”Me toivoimme [olimme toivoneet] hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.” – Luuk. 24:21

Meillä ei ole epäilystä hänen pyyntönsä sisällön suhteen. Hän tarkoitti, että koska ikinä Jeesus saavuttaisi valtakuntansa vallan, hän toivoi tulevansa muistetuksi saadakseen osaksensa suosiota. Huomaa nyt Herramme vastaus. Hän ei sano, ettei hänellä ole valtakuntaa, vaan hänen vastauksensa viittaa siihen, että ryövärin pyyntö oli paikallaan. Sana, joka on käännetty ”totisesti”, on kreikkalaisesta sana ”aamen” ja merkitsee ”olkoon niin” tai ”pyyntösi suostutaan.” ”Minä sanon sinulle tänä päivänä [tänä pimeänä päivänä, jolloin näyttää siltä kuin minä olisin petturi ja kun minä kuolen pahantekijänä]: Olet oleva minun kanssani paratiisissa.” Tämän lupauksen sisältö on, että kun Herra on perustanut valtakuntansa, se on oleva paratiisi, ja ryöväriä muistetaan ja hän on oleva siellä. Huomaa, että olemme muuttaneet välimerkin paikkaa ja asettaneet sen sanojen ”tänä päivänä” jälkeen.

Tämä tekee Herran sanat täysin selviksi ja järkeviksi. Hän olisi voinut sanoa ryöväri-le enemmänkin, jos hän olisi tahtonut. Hän olisi voinut kertoa hänelle, että ryövärin etu saada olla paratiisissa johtui siitä, että hänen lunnaansa juuri silloin ja siinä maksettiin. Hän olisi voinut edelleen kertoa hänelle, että hän oli kuolemassa ja lunastamassa tuon toisen ryövärin, samoin kuin koko tuon meluavan ja pilkkaavan joukon hänen edessään, sekä ne miljoonat, jotka silloin olivat haudatut ja toiset miljoonat, jotka silloin vielä eivät olleet syntyneet. Me ymmärrämme tämän, koska tiedämme, että ”Jeesus Kristus Jumalan armosta maistoi kuoleman kaikkien edestä”, ”antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä”, jotta kaikki aikanaan saisivat tilaisuuden palata jälleen Eedenin tilaan, joka menetettiin ensimmäisen ihmisen synnin kautta ja lunastettiin ihmisille Kristuksen vanhurskaan uhrin kautta. – Hebr. 2:9; 1 Tim. 2:5,6; Apt. 3:19

Olemme jo osoittaneet, että Eedenin puutarha oli ainoastaan kuva siitä, minkälaiseksi maa on tuleva, kun se täydellisenä ja ihanana on kokonaan vapautettu kirouksesta. Sana paratiisi on Arabian kieltä ja merkitsee puutarhaa. Kun Kristus on pystyttänyt valtakuntansa sekä sitonut pahan jne., tämä maa on tuleva vähitellen paratiisiksi, ja molemmat ryövärit sekä kaikki toiset, jotka ovat haudoissaan, tulevat sinne sisälle; ja jos he tahtovat totella sen lakeja, he tulevat elämään ja iloitsemaan siellä ainaisesti. Kuitenkin olemme varmat siitä, että nuo ystävälliset sanat, jotka lausuttiin tuona pimeänä hetkenä tuolle kärsivälle Vapahtajalle, tulevat saamaan erityisen palkinnon, kuten kaikki ne pienet huomionosoitukset, joita on osoitettu niille, joita tämä kuningas ei häpeä kutsua veljiksi. – Matt. 10:42

Raamatussa käytetään paratiisia kuvaamaan ihmisen alkuperäistä siunattua tilaa sopusoinnussa hänen Luojansa kanssa, ennen kuin synnin pakkanen ja kirous tunkeutui maailmaan. Tämä paratiisi, jonka ihmiskunta kadotti, ennalleen asetetaan lupauksen

mukaan; ja enemmän tai vähemmän epämääräisellä tavalla on koko luomakunta odottanut ja toivonut ja odottaa yhä edelleen, että kultainen aikakausi siten toimeenpannaan. Raamattu esittää meille sen ajatuksen, että paratiisitala lunastettiin Herramme Jeesuksen kuoleman kautta, ja seurauksena tästä, osana hänen ennalleenasettamistyöstään, tulee olemaan ”kadonneen” mutta ostetun omaisuuden, paratiisin, ennalleenasettaminen. — Matt. 18:11; Efe. 1:14; Ilm. 2:7

Mutta onko meillä oikeus muuttaa välimerkin paikkaa? Varmaankin on, sillä välimerkit Raamatusta eivät ole hengen vaikutuksesta. Raamatun kirjoittajat eivät käyttäneet mitään välimerkkejä. Niitä ryhdyttiin käyttämään noin 400 vuotta sitten. Tämä on nykykainen mukavuus, ja sitä käytetään esittämään ajatuksia sopuosoinnussa toisten raamatunpaikkojen kanssa.

Nykyajan kirjallisuudessa käytetään hyvin usein sanaa ”tänään”; ja esimerkin vuoksi mainitsemme Raamatusta muutamia tällaisia kohtia:

”Sen tähden minä tänä päivänä annan sinulle tämän käskyn.” — 5 Moos. 15:15

”Katso, minä panen tänä päivänä sinun eteesi elämän ja hyvän.” — 5 Moos 30:15

”Mutta jos sinä unhotat Herran, sinun Jumalasi ja seuraat muita jumalia, palvelet niitä ja kumarrat niitä, niin minä vakuutan teille tänä päivänä, että te peräti hukutte.” — 5 Moos. 8:19

”Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljon, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoiseksi kuin minä olen, näitä kahleita lukuunottamatta.” — Apt. 26:29

Ei ainoastaan tämän raamatunpaikan ajatus vaadi tehtyä välimerkin muutosta, vaan sen suhde kaikkiin toisiin raamatunpaikkoihin vaatii sitä, eikä sitä vastaan voida tehdä mitään järkevää ja sitovaa vastaväitettä. Olisi mahdotonta otaksua, että Herra välittömästi olisi mennyt paratiisiin, sillä paratiisia ei oltu vielä uudelleenperustettu. Edelleen on selvästi ilmoitettu, että Herran ruumis pantiin Joosefin hautaan ja että hänen sielunsa, eli olentonsa, meni sheoliin, hadekseen, unohduksiin, ja että hän oli kuollut, eikä elävä — ei paratiisissa eikä muuallakaan — välillä olevana aikana. Raamattu vakuuttaa meille selvästi, ei että Herra tuli alas taivaasta tai paratiisista ylös nousessaan, vaan että hän ”on kuollut... että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan.” (1 Kor. 15:3,4) Herramme sanoi itse ylösnousemisensa jälkeen, ”Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista.” (Luuk. 24:46) Jälleen sanoi hän Marialle, ”En minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene minun veljeni tykö ja sano heille, että minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.” — Joh. 20:17

Paavalin harras toivomus

”Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto. Mutta jos minun on eläminen täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja silloin en tiedä, minkä valitsisin. Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: halu minulla on Kristuksen paluuseen ja hänen kanssa olemiseen [Diaglott käännökseen mukaan], sillä se olisi monin verroin parempi; mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi.” — Fil. 1:21-24

Tulee huomata, että pääasiallinen ero yllä olevan tämän kohdan käännöksen ja yleisen käännöksen välillä on sanan ”palata” asettaminen ”eritä” sanan sijaan. ”Takaisintulon” käytön puolustukseksi sanoo kääntäjä alleviitauksessa; ”Se, että ”analysai”, ”vapautuminen uudestaan” eli ”takaisintuleminen”, joka oli Paavalin suurin toivomus, ei voinut merkitä kuolemaa eli hajoamista, niin kuin sana eritä yleisessä käännöksessä merkitsee; koska hänelle näytti olevan yhdentekevää, minkä noista kahdesta, elämän tai kuoleman, hän valitsisi, mutta hänen odotuksensa oli ”analysai”, mikä oli kolmas asia ja paljon siedettävämpi kuin kumpi hyvänsä noista kahdesta, joita tarkoitettiin. Sana analysai esiintyy Luukkaan 12:36 ja käännetään siellä sanalla ”palata” – ”olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka Herraansa odottavat, milloin hän palajaa.” Jeesus opetti oppilailleen, että hän tulisi uudelleen, eli tulisi takaisin (Joh. 14:3,18); samoin sanoivat enkelitkin hänen taivaaseen astuessaan. (Apt. 1:11) Paavali uskoi tätä oppia ja saarnasi sitä muille, sekä odotti Vapahtajan ”analysaita”, takaisintuloa taivaasta (Fil. 3:20; 1 Tess. 1:10; 4:16,17), jolloin hän saisi olla aina Herran kanssa.

Kreikkalaisen sanan analysai tutkiminen osoittaa, että Platon käytti tätä sanaa Kreikan kirjallisuudessa molemmilla tavoilla, välillä merkityksessä eritä ja välillä tulla takaisin, mutta sana esiintyy ainoastaan kaksi kertaa Uudessa testamentissa, nim. yllämainitussa kohdassa ja Luuk. 12:36. Jälkimmäisessä tapauksessa on se, niin kuin edellä on mainittu, käännetty ”palata” (tulla takaisin) ja nähtävästi sitä ei voitaisi millään muulla tavalla kääntää ja säilyttää sen merkitys. Kohdassa, jota nyt pohdimme (Fil. 1:23), väitämme, että se tulee kääntää takaisintuloksi siitä yksinkertaisesta syystä, että silloinkin, kun sitä käytetään merkitsemään eriämistä, sen täytyy sisältää ajatuksen uudelleen eriämisestä – eriämisestä paikkaan, jossa on ennen ollut. Kreikkalainen alkuliite ”ana” sanassa analysai merkitsee takaisin, niin kuin ruotsinkielessä esim. ”äter” sanassa återkomma. Jos se siis käännetään sanalla eritä, olisimme sen tähden pakotetut lisäämään ajatuksen eritä takaisin eli eritä uudelleen. Ja tämä tekisi tyhjäksi Paavaliin liittyvän asian; sillä hän ei ollut koskaan ollut Kristuksen kanssa kirkkaudessa, eikä voinut sen tähden ”eritä uudelleen” ollakseen siellä Kristuksen kanssa. Mutta kun käänämme sanan analysai ”tulla takaisin” eli takaisintuloksi ja sovitamme sen Herraamme, näyttää jokainen vaikeus poistuvan.

Ottakaamme huomioon ne asianhaarat, joista tämä ilmaus johtui. Apostoli oli ollut Roomassa jonkin aikaa vankina ja vaikka häntä muutamat keisarit ajoittain kohtelivat hyvin, hän oli alituisesti alttiina ja hänet voitiin koska hyvänsä viedä kuolemaan jonkun päähänpiston perusteella. Hän kirjoitti tämän kirjeen ilmaistakseen myötätuntonsa ja kiitollisuutensa Filippiin seurakunnalta saamansa aineellisen lahjan johdosta ja käytti tilaisuutta kertoakseen heille omasta asemastaan ja Herran työn edistymisestä jne., sekä kehottaakseen heitä seisomaan lujina loppuun saakka.

Koska he halusivat tietää, oliko hänellä toiveita päästä vapaaksi, hän kertoo heille, että viholliset (jotka näkivät hänen vapautensa kahtena vuotena – Apt. 28:30) julistivat Kristuksen oppia, toivoen kenties jouduttavansa hänen kuolemaansa vankeudessa. (Fil. 1:16-19) Mutta hän oli tietoinen seurakunnan esirukouksista hänen puolestaan ja odotti, että hänen tutkimisensa Neron edessä loppuisi hänen vapauttamiseensa joko vapaaksi julistamisen tai kuoleman kautta. Mikä hänelle itselleen olisi parempi, siitä hän puhuu

heille – että hänen olisi vaikea valita elämän (kärsimyksineen) ja kuoleman välillä (lepoi-neen vaivasta ja työstä); mutta vaikka hän ei voinutkaan valita näiden kahden mahdolli-sen asian välillä, hänellä oli toivomus, syvälinen kaipuu, asiaan nähden, jonka hän kyllä tiesi mahdottomaksi, asian, jonka hän tiesi hyvin kaukaiseksi ja jonka hän oli opettanut myös seurakunnalle (2 Tess. 2:1-8) – Kristuksen takaisintuloa ja oloa yhdessä hänen kans-saan. Jätettyään mahdottoman hän palaa mahdollisiin asioihin ja vakuuttaa heille, että hän on vakuuttunut siitä, että Jumalalla on työ häntä varten seurakunnan hyväksi ja että hän pääsisi vapaaksi. Perimätieto kertookin, vaikkei Raamattu siitä mitään mainitse, että Nero päästi hänet vapaaksi ja että hän oli noin viisi vuotta vapaana Herran palveluksessa, ennen kuin hänet uudestaan vangittiin ja mestattiin.

Tässä on paikallaan mainita, että sekä Paavalin että Luukkaan kirjoituksissa käyte-tään monta kertaa toisia sanoja, kun selvästi tarkoitetaan eriämistä. Ja tulee muistaa, että Luukas oli apostolin kirjuri, joka matkusti paljon yhdessä hänen kanssaan ja oli tottunut käyttämään sanaa samalla tavalla.

Mutta jos joku vielä kiistelee sanan ”eritä” puolesta, mieluummin kuin hyväksyy sanat ”tulla takaisin”, esitämme seuraavaa:

Epäilemättä olisi Paavali toivonut saavansa eritä taivaaseen tai johonkin muuhun paikkaan aikomuksessa saada olla Herran kanssa heti, erittäinkin kun hänellä oli tieto, että Herran toinen tulemus ei voinut tapahtua pian. Mutta hän tiesi, että sellainen toivo-mus ei voinut täytyä Jumalan suunnitelman mukaan ja sen tähden sitä ei voi pitää mahdollisena asiana, vaikka se olisi ollut hänen korkein toivomuksensa. Hän oli vielä epäröivässä asemassa siitä, mikä olisi parempi noista kahdesta mahdollisesta asianhaa-rasta – elää ja kärsien palvella seurakuntaa, tai kuolla ja levätä työstään – ”odottaen autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ilmestymistä,” hänen, ”joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi.” – Tiit. 2:13; Fil. 3:21

Maallinen majamme ja taivaallinen asumuksemme

– 2 Kor. 5:1-10

Apostoli kirjoittaa uusille luomuksille heidän tilastaan – ottamatta huomioon luon-nollista ihmistä. Hän tunnustaa uuden tahdon uudeksi luomukseksi ja vanhan ruumiin sen ”tabernaakkeliksi” eli majaksi, joka on paljon parempi kuin ei mitään, vaikkakin se on aivan epätydyttävä. Uusi luomus ei voi tuntea itseään täydellisesti kotiutuneeksi siihen, vaan odottaa innokkaasti täydellistä ruumista, jonka se saa ylösnousemuksessa, sen muuttumatonta kotia eli osallisuutta niihin ”asuntoihin,” jotka Herra lupasi valmistaa uudelle luomukselle. (Joh. 14:2) ”Sillä me tiedämme, että vaikka ruumiimme, tämä maal-linen majamme, hajoitettaisiinkin maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty [ihmisvoimilla aikaansaatu].”

On totta, että me huokaamme nykyisessä ruumiissamme, tilapäisessä asunnossamme pyhiinvaellusmatkallamme, ei ainoastaan maailman ja perkeleen pahan vaikutuksen kiusaamina kaikilta puolin, vaan myös ja erityisesti oman lihamme heikkouden kiusaami-na. Sillä kun haluamme tehdä hyvää, on paha niin lähellä meitä, että usein tulemme este-

tyiksi tekemästä hyvää, jota tekisimme; kun taas paha, jota emme hyväksy, usein tunkeutuu itsestään meihin ja vaatii alituista vastustamista ja voittamista. Niin kuin apostolikin toisessa paikassa selittää, että ”myös me, joilla on hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän ruumiimme [seurakunnan] lunastusta [vapahdusta]” – Herramme ihanaan kaltaisuuteen.

Mutta meidän huokauksemme ei tapahdu toivomuksessa tulla riisutuiksi. Emme halua olla ilman ruumista, sillä se merkitsisi läpi koko evankeliumikauden olla ”nukkuneena”, odottaen ylösnousemusaamua tullakseen ”puetuiksi taivaiseen asumukseemme”, uuteen, täydelliseen ja pysyväiseen ruumiiseemme, ”kotiimme.” Emme pidä parhaana, että nykyisen elämämme pieni kipinä sammuisi, vaan että täydellisen elämän täydelliset ehdot, joihin olemme siitetyt, nielisivät sen, liittäisivät sen itseensä. Me odotamme ylösnousemussyntymistä sen täydellisine ruumiineen.

”Ja Jumala se on valmistanut meidät juuri tähän, Hän, joka on antanut meille hengen vakuudeksi.” Se täydellinen tila, jonka saavutamme ylösnousemuksessa, on suurenmoisen pelastuksemme loppu, jonka Jumala on luvannut, ja uusi mieli, totuuden sanan siittävä uusi tahto, lasketaan uuden luomuksen aluksi, joka tulee täydelliseksi Jumalan luonnossa, kun ensimmäinen ylösnousemus on päättänyt sen. Pyhä henki, joka annetaan meille nykyisessä elämässä, on niin sanoaksemme ennakoanti, ”vakuus”, siitä suuresta ja armosta rikkaasta lopputuloksesta, jota toivomme, jonka perään pyrimme, jota huokaamme ja rukoilemme.

”Sen tähden me aina olemme turvallisella mielin ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme [niin kauan olemme täydellisesti tyytyväisiä nykyisiin ehtoihin itseemme ja ympäristöömme], me olemme poissa Herrasta.” Jos eläisimme lähellä häntä vaeltaen Jumalan kanssa, meidän ei pitäisi olla täysin tyytyväisiä nykyisiin voittoihin, edistykseen, ehtoihin jne., vaan meidän tulisi tuntea itsemme pyhiinvaeltajiksi ja vieraisiksi, jotka etsivät parempaa lepoa, parempaa kotia, sitä, ”minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” Mutta niin kuin apostoli selittää, tämä on totta ainoastaan niistä, jotka vaeltavat uskossa eikä näkemisessä.

”Mutta me olemme turvallisella mielin [(täynnä uskoa Jumalaan, me riemuitsemme uskossa vaeltamisesta] ja haluamme mieluummin muuttaa pois ruumiista [olla kodittomina, pyhiinvaeltajina ja vieraina maan päällä] ja olla kotona Herran luona”, hengen yhteydessä.

Tästä syystä pyrimme, olimmepa sitten matkalla saavuttaaksemme kotimme tai nykyaikana, kun todellisuudessa olemme poissa kodista muukalaisina ja vieraina, olemaan Herralle otollisia, jotta olisimme hänen suosiossaan ja siunauksessaan ja saisimme kokea hänen yhteyttään ja läsnäoloaan, sekä tietää, että hän lopuksi hyväksyy meidät.

”Sillä kaikkien meidän pitää ilmestyä Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi takaisin ruumiinsa teot, sen mukaan kuin on tehnyt, oli se hyvää tai paha”. Koko tänä pyhiinvaellusmatkamme aikana olemme Kristuksen tuomioistuimen edessä. Hän tutkii ja koettelee meitä nähdäkseen, rakastammeko häntä ja niitä asioita, jotka suosivat vanhurskautta ja rauhaa, ja jos niin on, kuinka paljon olemme halukkaat uhraamaan

vanhurskauden tähden. Hän huomaa rakkautemme määrän kieltäytymisestämme ja uhrautuvaisuudestamme hänen tähtensä ja totuuden tähden.

Mutta sillä tavalla puhuminen ruumiistamme majana voi olla totta ainoastaan ”pyhistä”, ”uusista luomuksista” Kristuksessa. Muilla ihmissuvun jäsenillä ei ole kahdenlaista luontoa, eivätkä he voi asianomaisesti sovittaa itseensä sellaisia lausuntoja kuin Room. 8:10,11: ”Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut [laskettu siksi] synnin tähden, mutta henki on elämä [lasketun eli luetun] vanhurskauden tähden” – Kristuksen vanhurskauden tähden. Pyhien uusi luonto, totuuden sanan siittämä, on todellakin ainoastaan uusi tahto, jota kuitenkin siitä saakka puhutellaan todellisena olentona ja Jumala tunnustaa ainoastaan sen, eikä tunne meitä lihan mukaan, vaan uuden mielen – Kristuksen mielen – hengen mukaan. Ota myös huomioon Room. 6:3,4. ”Näillä uusilla luomuksilla” on vanha ihminen, ulkonainen ihminen, joka menehtyy, ja uusi ihminen, sisäinen eli sydämeen kätkeyty ihminen, joka uudistuu päivä päivältä. – 2 Kor. 4:16; Kol. 3:9,10; Efe. 4:23,24; 1 Piet. 3:4

Kristuksen kirkastuminen

Opetuslapset eivät voineet kuvitella, että Herramme esitys siitä, että muutamat heistä eivät maistaisi kuolemaa, ennen kuin he olivat saaneet nähdä Ihmisen Pojan tulevan valtakunnassaan, täytyisi kuuden päivän kuluessa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle kirkastusvuorella. Niin kuitenkin kävi, ja nähtävästi tällä tapauksella oli suuri ja huomattava vaikutus sen todistajiin. Eräs näistä todistajista, joka kirjoittaa näystä, sanoo (2 Piet. 1:16-18), ”Sillä emme ole seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olemme omin silmin nähneet hänen kunniansa. Sillä hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kiitoksen, kun tuosta suuresta kirkkaudesta tuli ääni hänelle: tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt. Ja tämän äänen, joka tuli taivaasta, me kuulumme, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.”

Kirkastuminen ei ollut aivan sitä, miltä se näytti. Se oli ”näky”, niin kuin Herra selitti opetuslapsille heidän astuessaan alas vuorelta. Niin kuin kaikissa näyissä, esiintyy tässäkin näyssä epätodellinen todellisena. Juuri samalla tavalla oli Johanneksen näyn laita Patmos-saarella, joka näky kuvaillaan Ilmestyskirjassa. Hän näki, hän kuuli, hän puhui. Kuitenkaan eivät ne asiat, joita hänelle siten näytettiin näyssä, olleet todellisuuksia – eivät petoja monine päineen ja monine sarvineen, eivät enkeleitä ja maljoja ja valtaistumia, eivät liioin lohikäärmeitä jne., vaan ainoastaan näky. Ja näky oli sanan täydellisimmässä merkityksessä yhtä hyvä ja todellisuudessa paremminkin sopiva tarkoitukseensa kuin todellisuudet.

”Ensimmäisenä kuolleista nouseva”

Mooses ja Elia eivät olleet henkilökohtaisesti läsnä vuorella, vaan heidät ainoastaan esitettiin opetuslapsille näyssä. Ymmärrämme tämän, ei ainoastaan Herran selityksestä, että se oli ”näky”, vaan myös hänen sanoistaan, ettei kukaan ole noussut taivaaseen. (Joh. 3:13; Apt. 2:34) Tiedämme myös, että Mooses ja Elia eivät olisi voineet olla siellä, koska he

eivät olleet nousseet kuolleista, sillä Herramme Jeesus oli ”esikoinen kuolleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa ensimmäinen.” — 1 Kor. 15:20; Kol. 1:18

Edelleen mainitsee apostoli kirjeessään hebrealaisille selvästi Mooseksen ja profeetat (joihin Elia kuuluu) ja heidän uskollisuuteensa muinaisuudessa, sekä kuinka Jumala hyväksyi heidät; mutta hän osittaa, etteivät he saaneet palkintoaan ja etteivät he saisikaan sitä, ennen kuin me (evankeliumiseurakunta) olemme saaneet palkintomme Kristuksen kanssaperillisinä hänen valtakunnassaan. ”Ja vaikka nämä kaikki uskon kautta olivat todistuksen saaneet, eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä [siunausta] mikä oli luvattu, sillä Jumala oli varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.” — Hebr. 11:39,40

Koska Mooseksen ja Elian ilmestyminen yhdessä Herran kanssa oli ainoastaan näky, kysymme oikeudella: Mikä oli tämän näyn tarkoitus? Vastaamme, että se oli ainoastaan kuvaus, taulu, joka valaisi Kristuksen valtakunnan ihanuutta, niin kuin Herra oli edeltäpäin sanonut ja niin kuin Pietari ymmärsi ja ilmaisi sen. Tässä kuvaelmassa ei ollut noilla kolmella opetuslapsella mitään osaa. He olivat ainoastaan todistajia, Kristus oli keskipiste. Hänen kasvonsa ja vaatteensa, jotka loistivat yliluonnollisella valolla, esittivät kuvassa sitä kirkkautta, joka kuuluu henkilöuontoon, jonka Herramme sai ylösnousemuksessaan, Isän ”olemuksen perikuvana.” Se on sama henkinen ihannuus, joka esitetään Ilmestyskirjan näyssä, jossa Herralla esitetään olevan silmät niin kuin tulen liekit ja jalat niin kuin valantovaski jne. (Ilm. 1:14,15; 2:18) Toisessa tulemisessaan ei Herramme enää ole lihaa, koska ”liha ja veri eivät voi periä Jumalan valtakuntaa”, niin kuin hän itse vakuutti. Hän on nyt, ja on aina oleva, ihana, kaikkein korkeimman järjestyksen, Jumalan luontoinen, henkiolento ja kirkastus oli aiottu antamaan opetuslapsille jonkinlainen käsitys siitä kirkkaudesta, joka on kaikkia muita suurempi.

Mooses edusti niitä uskollisia voittajia, jotka olivat ennen Herraa ja joista apostoli kertoo (Hebr. 11:39,40), ja jotka eivät voi tulla täydellisiksi, ennen kuin valtakunta on perustettu. Elia edusti evankeliumikauden voittajia. — Katso II osa, 8. luku

Uuden luomuksen nykyisiä riemuja

— Joh. 15:11

”Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.”

Kaikki ne, jotka eivät kuulu ”lasten huonekuntaan” — ne, jotka eivät ole vihkiytyneet ja jotka sen tähden eivät ole uuden luomuksen, kuninkaallisen papiston, jäseniä — ovat taipuvaiset uskomaan, että Kristuksen ruumiin jäsenet, jotka Herransa tavoin ovat täydellisesti vihkiyneet itsensä ja kaikki maalliset etunsa Herralle ja hänen asialleen, kadottavat kaiken ilon tämän uhrin kautta. Mutta jokainen uuden luomuksen jäsen saa kokea päinvastaista ja voi todistaa, että se on suuri erehdys — että vaikka maalliset riemut, joita ennen pidettiin hyvin kallisarvoisina, uhrataan yksi toisensa perään, niiden sijaan tulee taivaallisia riemuja, jotka enemmän kuin vastaavat tappiota. Niin kuin Herra taas selitti, ”Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi.” (Joh. 16:20) Kaikkien uusien luomusten täytyy juoda se katkera malja, jonka Herramme joi, viimeiseen

tippaan: kaikkia heitä täytyy lihan heikkouksien liikuttaa osanottavaisuuteen; kaikkien heidän täytyy varmasti kokea synnin ylenmääräinen syntisyys ja katkeruus; kaikkia heitä täytyy koetella uskollisuuteensa nähden taivaallista Isää kohtaan ja halukkuuteensa nähden uhrata kaikki maallinen, jota hänen asiansa etu ja uskollisuus oikeata kohtaan voivat vaatia. Siunaukset tulevat kuitenkin kaikkien sellaisten kyyneliä, surujen ja petty-
myksien kautta — Jumalan myöntymykseen siunauksena, mikä on suurempi kuin luon-
nollisen ihmisen ilo ollen iloa Herrassa ja Isän yhteydessä.

Ei voisi olla sellaista iloa, jos ei olisi siunattua toivoamme. Jos ilomme riippuisi ainoastaan tämän elämän olosuhteista, olisimme ilman iloa, ja niin kuin apostoli selittää, olisimme ”kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.” (1 Kor. 15:19) Kun toivo on vakavasti käsittänyt Jumalan sanan ylenmäärin suuret ja kalliit lupaukset, tämä toivo orastaa erämaan kukkina, ja siinä virkistää kyönelemme sellaisina ilon ja siunauksen kukkina, joita tämä köyhä maailma erämaatilassaan ei voi tuottaa tai edes kuvitellakaan itselleen. Ja niin kuin ilomme riippuu toivostamme, niin riippuu se myös siitä, kuinka toimeliaita olemme. Ei riitä, että meille on annettu lupaus ja että toivomme on käsittänyt lupauksen. Jumalan järjestystoimenpiteen mukaisesti täytyy sitä iloa, joka on aiheutunut toivon syyty-
misestä ja sen odotuksista, pitää yllä rukouksen kautta ja toiminnan kautta Herran palve-
luksessa. Herramme ilmaisee läheisen yhteyden rukouksen ja ainaisen ilomme välillä sanoessaan:

”Anokaa, niin saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen”

— Joh. 16:24

”Ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti”, selittää profeetta. (Ps. 16:11) Rukous vie sielun lähelle Herraa ja valmistaa sille tien Jumalan siunaukseen ja korkeimpaan iloon. Selvästikään ei ole tietä armoistui-
melle avattu Herran kansan lähestyttäväksi siinä tarkoituksessa, että ne muuttaisivat Jumalan tahdon tai suunnitelmat. Sellainen ajatus ei sovi yhteen kaiken aineen järkevän tutkistelun kanssa. Sen tähden opettaa Herra meille, ettei meidän kuulu rukouksissamme pyytää, että meidän tahtomme tapahtuisi vastoin Jumalan tahtoa, vaan että me täydelleen alistuisimme sen alle. Apostoli selittää muutamille, ”Te anotte, ettekä saa, sen tähden että anotte kelvottomasti”, sopusoinnussa omien toivomustemme kanssa ja ristiriidassa Juma-
lan järjestystoimenpiteen ja suunnitelman kanssa. — Jaak. 4:3

Samansuuntainen on Herramme huomautus, ”kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hoke-
ko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan
... sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennenkuin häneltä anottekaan...
Älkää siis murehtiko [olko huolissanne] sanoen: Mitä me syömme? tahi: Mitä me juom-
me, tahi: Millä me itsemme vaatetamme? Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat... Vaan
etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teil-
le annetaan.” (Matt. 6:7,8,31-33) Taas sanoo Herra, ”Jos te pysytte minussa ja minun sana-
ni pysyvät teissä, niin anokaa mitä ikinä tahdotte ja te saatte sen.” (Joh. 15:7) Seuraavat
ehdot ovat tärkeät ennen kaikkea muuta:

1) Sen, joka esittää rukouksen, täytyy olla Kristuksessa – täytyy olla tullut elämän yhteyteen hänen kanssaan hyväksymällä hänen sovintouhrinsa ansio ja vihkiytymällä hänen tahdolleen ja palvelukseensa; ja vielä enemmänkin, hänen täytyy siten jatkuvasti pysyä Kristuksessa hänen ruumiinsa jäsenenä, uuden luomuksen jäsenenä, jos hän tahtoo nauttia niitä rukouksen etuja, joita tässä tarkoitetaan.

2) Hänen täytyy myös antaa Jumalan sanan pysyä itsessään. Hänen täytyy vastaanottaa armon ja totuuden sana, jos hän tahtoo omata sen viisauden, joka on välttämätön, jotta voisi rukoilla sopuosinnussa Herran tahdon kanssa niitä asioita, joita Herra haluaa antaa – muussa tapauksessa ei hänen rukouksiinsa, joskin hän olisi uusi luomus Kristuksessa, useinkaan vastattaisi, koska ne olivat vääriä. Ainoastaan ne, joilla on nämä molemmat edellytykset, voivat odottaa lähestyvän taivaallista armo istuinta täydellä luottamuksella, täydellä uskon varmuudella siitä, että heidän rukouksiinsa vastataan Jumalan omana aikana. Ainoastaan sellaiset voivat nauttia täydellistä iloa.

Niin kuin Raamattu selittää, rukous on yritys päästä Jumalan läheisyyteen ja pitää voimassa yhteyttä hänen kanssaan. Kuka sitten voi lähestyä armoistuinta, ”että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avukseen oikeaan aikaan?” (Hebr. 4:16) Vastamme apostolin kanssa, ettei maailmalla ylimalkaan ole tätä pääsyä, tätä rukoilemisen etua. On totta, että miljoonat pakanat rukoilevat Jumalaa eri käsityksineen siitä, kuka ja mitä hän on, mutta hän ei ota vastaan heidän rukouksiaan. ”Sillä Jumalan tykö pyrkivän täytyy uskoa, että Jumala on [täytyy tunnustaa hänet siksi, jolla on elämä itsessään] ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät [koettavat oppia tuntemaan häntä, koettavat totella ja palvella häntä].” (Hebr. 11:6) Kornelius oli jälkimmäistä lajia, joka tunnusti totisen Jumalan ja kunnioitti häntä ja koetti oppia tuntemaan ja tekemään hänen tahtonsa; ja niin pian kun Jumalan suunnitelma oli saavuttanut sen kehitysasteen, joka oli välttämätön salliakseen Jumalan suosion ulottua pakanoille, saivat hänen rukouksensa ja almunsa vastauksensa. Kuitenkaan hänen ei sallittu omistaa yhteyttä Jumalan kanssa, vaan hänen käskettiin lähettää hakemaan Pietaria, joka sanoisi hänelle ”sanan”, jonka kautta hänet saatettaisiin muukalaisuudesta sopuosintuun Jumalan kanssa ja hän tulisi lapseksi nauttien lapsen etua – etua päästä Isän luo taivaalliselle armoistuintuimelle.

Ne ylimalkaan horjuvat käsitykset, jotka ovat vallalla tähän aiheeseen nähden ja joiden perustuksella otaksutaan, että kuka tahansa, missä tahansa, koska hyvänsä ja missä olosuhteissa tahansa voi lähestyä armoistuinta ja tulla vastaanotetuksi, ovat aivan vääriä. Kuten oli välttämätöntä, että Kornelius kuulisi, uskoisi ja vastaanottaisi Pietarin sanan – selityksen lunastuksesta Kristuksen veren kautta ja sovitukselta, joka siten aikaansaatiin ja jonka kautta annettiin etu tulla otetuksi Jumalan perheeseen – ennen kuin hän voi käyttää hyödykseen tätä rukousyhteyden etua, samanlainen tieto on välttämätön jokaiselle ihmiselle.

Apostoli Paavali ilmaisi saman ajatuksen selittäen, että Kristus avasi meille ”uuden ja elävän tien” eli ”uuden elämän tien” esiripun kautta, se on, lihansa kautta, jotta me voisimme veljinä käydä kaikkein pyhimpään Jeesuksen veren kautta. Sellaisia ”veljiä”, jotka ovat sukua suuren Jumalan huoneen ylimmäisen papin kanssa, kehoitetaan ”käymään esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa” ja tunnustamaan, että

heidän syntinsä ja rikkomuksensa ovat täysin peitettyjä ja että Isä on täydellisesti hyväksynyt heidät. (Hebr. 10:17-22) Taas selittää sama apostoli, että me, joilla on suuri ylimmäinen pappi, joka voi sääliä heikkouksiamme, ”käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.” – Hebr. 4:15,16

Mutta kun ainoastaan vihkiytynyttä luokkaa, alipappeja, uutta luomusta, siten kehoitetaan lähestymään istuinta rohkeasti ja luottamuksella, voivat nähtävästi kaikki, jotka jossain merkityksessä kuuluvat ”uskonhuonekuntaan”, osaksi nauttia rukouksen edusta, kiitoksen ja anomisen edusta sekä iloita Jumalan rauhasta syntien anteeksiantamisen perustuksella sovituksen ansion kautta. Siitä huolimatta heillä ei ole etua käydä rohkeudella tai millään muulla tavalla kaikkein pyhimpään. Ainoastaan pyhitetyillä, uusilla luomuksilla, papin ruumiin jäsenillä on etu tulla Jumalan läheisyyteen rukouksen kautta tässä erikoisessa merkityksessä, ja sen tähden voivat ainoastaan nämä nauttia siitä täydellisestä ilosta, jonka Mestari lupasi. Samalla kertaa kun meidän ei edes pitäisi osoittaa uskomattomalle rukouksen sopivaisuutta, vaan ensin heitä tulisi opettaa ”sanalla”, niin kuin Pietari opetti Korneliusta, jotta he tunsivat hänet, johon heidän täytyy uskoa, ennen kuin heillä voi olla minkäänlaista asemaa Jumalan edessä, älkäämme sitä vähemmän kehoittako kaikkia, jotka ovat alkaneet uskoa Herraan Jeesukseen, rukoilemaan Isää ja esittämään kiitoksia ja toivomuksia Jeesuksen Kristuksen kautta. Kuitenkin sellaisten olisi vakavasti annettava ymmärtää, että heidän vanhurskauttamisensa uskon kautta ei ole Jumalan tahdon täyttämisen heissä, vaan ainoastaan alku Jumalan lähestymiselle oikealla tavalla – ensimmäinen askel tähän lähestymiseen – ja että kaikkien niiden täytyy ottaa toinen, täydellinen Jumalan tahdolle vihkiytymisen askel – niiden, jotka saavat nauttia todellisia rukouksen, Jumalan yhteyden ja täydellisen ilon etuja, jotka kuuluvat siihen.

Heille olisi esitettävä, että toisen askeleen laiminlyöminen merkitsisi taipumusta ottaa Jumalan armo (vanhurskauttaminen) hukkaan vastaan. (2 Kor. 6:1) Nautittuaan jonkin aikaa tämänlaatuisia rukousetuja ja kieltäytyttyään menemästä edelleen ja vihkiytymästä täydellisesti Herralle, heidän tulisi aivan oikein tuntea jonkinlaista arkuutta rukoukseen nähden – tulisi tuntea sopimattomaksi ottaa vastaan alituisesti Jumalan armoa ja rukoilla enemmän, kun he kieltävät Herralta sydämensä vihkimisen, järkevän Jumalan palvelemisen. Niin kuin vihittyä luokkaa Raamatussa kuvataan Kristuksen kihlattuina, siten edustanee uskonhuonekunta ylimalkaan niitä, joille tarjotaan kihlautumisen etu. Kristuksen kihlattuina morsiamena ottakoot uudet luomukset, jotka ovat jättäneet sydämen ja kielen sekä jokaisen kyvyn ja voiman Herralle ja hänen palvelukseensa, ymmärtäväisesti ja kiitollisuudella vastaan häneltä ne siunaukset ja edut, sen suojeluksen, sen kaitselmuksen ja ne lahjat, jotka hän on luvannut heille kihlattuina morsiamenaan.

Niin kuin neito, joka on hyljännyt kosijan ja kieltäytynyt antamasta hänelle sydäntään ja kättään, ei voisi syyllä jälkeensä pyytää häneltä sitä huolenpitoa ja siunausta, sitä suojaa, niitä etuja ja sitä iloa, jonka hän jo vapaasti tarjosi hänelle, niin eivät myöskään ne, jotka alituisesti hylkäävät Jumalan suosion siinä määrin, että kieltäytyvät vihkimästä pientä kaikkeansa Herralle, millään kohtuullisuudella voi kääntyä hänen puoleensa tai pyytää häneltä niitä siunauksia, jotka hän on luvannut niille, jotka rakastavat häntä ja

jotka ilmaisevat rakkautensa pyhittymisensä, vihkiytymisensä, kautta. Oikea tunnustus olisi annettava tälle erolle niiden välillä, jotka ainoastaan ovat ottaneet vastaan syntien anteeksisaamisen Herran kädestä ja niiden, jotka ovat käyttäneet tätä vanhurskauttamista mennäkseen edelleen vihkiytymiseen ja täydelliseen sukulaisuuteen Herran kanssa. Se tosiasia, että nämä jumalallisesti vedetyt viivat eri uskovaisten luokkien välillä eivät ole selvemmin tunnustetut, on vahingoksi molemmille. Ero uskovaisten ja uskottomien välillä olisi tarkasti huomattava. Edelliset olisi kaikki tunnustettava veljiksi, ”uskonhuonekunnaksi”; mutta ei niin jälkimmäisiä. Taas olisi ero niiden uskovaisten välillä, jotka ovat vihkiyneet itsensä, ja niiden, jotka eivät ole tehneet sitä, selvästi viitoitettava, ja edelliset olisi tunnustettava uusiksi luomuksiksi, seurakunnaksi, kuninkaalliseksi papistoksi, jolle kaikki ylenmäärin suuret ja kalliit lupaukset kuuluvat.

Jos nämä erotukset selvästi tunnustettaisiin, se olisi eduksi 1) maailmalle, sillä se johtaisi tarkempaan tutkimiseen ja selvempään uskoon ja 2) eduksi myös vihkiytymättömille uskovaisille, sillä se johtaisi heidät huomaamaan, että jos he eivät mene edelleen ja vihkiydy täydellisesti, he eivät ole pyhien kanssaperillisiä missään merkityksessä, ei tulevaisessa kirkkaudessa tai eduissa, eikä nykyisessä ilossa. 3) Sillä, että huomaa tämän, olisi ajatuksemme mukaan myös innostava vaikutus vihkiytymättömiin, ja se johtaisi heitä useammin varmaan päätökseen hajottamalla heidän perusteettomat kuvittelunsa siitä, että ainoastaan usko Kristukseen ilman vihkiytymistä, tavalla tai toisella, asettaa heidät Jumalan lapsiksi ja perillisiksi, ja oikeuttaa heidät tulemaan osallisiksi mitä rikkaimmista Jumalan lupauksista, jotka koskevat nykyistä ja tulevaa elämää.

Me emme tahdo musertaa särjettyä ruokoa, emmekä sammuttaa suitsevaa kynttilän sydäntä, mutta tahtoisimme saada särjetyt ruo'ot huomaamaan, että jos he asianomaisesti haluavat ottaa osaa Jumalan siunauksiin, nykyisiin ja tulevaisiin, täytyy heidän käyttää hyödykseen Jumalan suosiota Jumalan ehtojen mukaisesti: Heidän täytyy kokonaan vihkiytyä, jos he tahtovat lakata olemasta särjettyjä ruokoja ja tulla käyttökelpoisiksi Herran työssä. Tuhon alla hehkuvaa uskoa emme tahdo sammuttaa, vaan haluamme puhaltaa sen pyhän rakkauden liekiksi, joka aiheuttaisi täyden itsensä vihkimisen — täydellisen ja kokonaisen uhrin, sopusoinnussa Jumalan tarjoumuksen kanssa ja siten johtaisi nykyisten ja tulevaisten riemujen osallisuuteen.

Niin kuin jo olemme todenneet, apostoli selittää, että uskovaisten lapset lasketaan heidän kanssaan osallisiksi vanhurskauttamisesta jumalallisesta armosta — ei enää kauemmin epäpyhäiksi ja saastaisiksi, vaan alustavasti vanhurskautetuiksi. Tämä vanhurskautettu asema ja siihen kuuluva Jumalan huolenpito ja kaitselmus kestävät syntymästä täysi-ikäisyyteen, ja sellaisilla lapsilla on nähtävästi oikeudella vanhurskautetun edut rukoukseen nähden ja he saavat sen seurauksena myös samassa määrin iloa ja siunausta. Varhaisimmasta lapsuudesta olisi heitä opetettava pitämään Kaikkivaltiasta, vanhempiensa Jumalaa, Jumalanaan, ja varhaisimmasta iästä olisi heille annettava tieto siitä, että niin kuin vanhemmat ovat yhdistetyt Jumalan kanssa Kristuksen kautta, niin on myös lapsilla epäsuorasti yhteytensä ja sukulaisuutensa Kristuksen kanssa, toisen tai molemman vanhempansa kautta. Vihkiytyneitä vanhempia jokaisessa kristityssä kodissa voidaan sen tähden eräässä merkityksessä pitää perheen pappeina; ja kun lapsia oikeudenmukaisesti kehoitetaan rukoilemaan Herraa, ei tule laiminlyödä sitä opetusta, että perhe ja kaikki sen

edut ja asianhaarat ovat Jumalan kaitselmuksen alaisina perheenä, koska toinen tai molemmat vihkiytyneistä vanhemmista kuuluvat uuteen luomukseen. Lapsia olisi innokkaasti opetettava katsomaan eteenpäin siihen aikaan, kun heidän mielensä ja arvostelukyöksensä kehitys sallisi heidän asianomaisesti vihkiä itsensä Herralle ja astua siten niihin etuihin ja iloihin, jotka on luvattu vihkiytyneille.

Kun uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa yllä olevassa tekstissä kehoitetaan, etteivät etsisi, eivät murehtisi ja pyytäisi maallisia asioita — mitä söisitte, mitä joisitte, mitä pukisitte yllenne — vaan että jättäisivät kaikki nämä asiat Isän viisauden ja rakkauten huostaan, heille on opetettu yhdestä asiasta, jota Isä mielellään kuulee heidän rukoulevan ja josta hän mielellään runsaasti vastaa heidän rukouksiinsa. Tämä asia, jota heidän erityisesti tulisi etsiä ja erikoisesti rukoiltava, on pyhä henki — pyhyiden henki, Jumalan henki, Kristuksen henki, totuuden henki, terveen järjen henki, rakkauten henki. Mestarin sanat kuuluvat, ”Jos siis te, jotka olette pahoja, tiedätte antaa hyviä [maallisia] lahjoja lapsillenne, kuinka paljon enemmän taivaallinen Isä antaa pyhän hengen niille, jotka häneltä sitä anovat!” — Luuk. 11:13

Tässä meillä on siis määrätty tieto siitä, minkä pitäisi olla kaikkien rukoilemisiemme perustuksena, jos haluamme saada vastauksen. Niin on meidän rukoiltava, jos emme tahdo rukoilla väärin. Meidän täytyy tavoitella sitä, mikä on ylhäällä, ei sitä, mikä on maan päällä — Kristuksen vanhurskauden pukua ja tulevaista ihanaa pukuamme, mieluummin kuin maallista pukua, sillä me tulemme Herramme kaltaisiksi ja näemme hänet sellaisena kuin hän on. Meidän täytyy tavoitella hengellistä ruokaa — sitä leipää, joka tulee alas taivaasta, ja kaikkia Jumalan kalliita lupauksia, joissa Kristus on keskipisteenä. Tätä tulee meidän etsiä, tämä täytyy meidän omistaa itsellemme, ja tämän täytyy sen tähden olla rukouksiemme pääsisältönä. Valvomisemme, rukoustemme ja päivittäisen etsimisemme tulee siten olla täydessä sopuossuussu. Lisäksi täytyy rukouksiemme suureksi osaksi vaihtua kiitokseen siitä saakka, kun opimme tuntemaan Jumalan järjestystoimenpiteen pituutta ja leveyttä, syvyyttä ja korkeutta, sekä uuden luomuksen hyväksi, että rakkaittemme lihan jälkeen, sekä kaikkien maan perheiden hyväksi. Mitä voisimme pyytää enemmän tai parempaa, kun Jumala on jo luvannut?

Emme voisi tosiaankaan pyytää mitään enempää, kuin mitä on luvattu uuden luomuksen tulevaan kirkkauteen nähden; emme myöskään voisi pyytää enempää sen nykyisiin riemuihin nähden. Jokainen toimenpide, jonka voi mielessään kuvitella, on jo edeltäpäin tehty. Jokaisesta toivomuksesta, jokaisesta tarpeesta on jo pidetty huolta — meidän tarvitsee ainoastaan ottaa vastaan. Meiltä puuttuu ainoastaan viisautta, kuinka otamme vastaan, kuinka omistamme itsellemme nämä Jumalan järjestystoimenpiteet.

Kun esitämme kiitoksiamme, toivomme sen tähden ainoastaan viisautta ja armoa käyttäksemme hyväksemme niitä, jotta ilomme olisi täydellinen. Meidän täytyy sen tähden pyytää, tulla enemmän pyhän hengen — ylhäältä olevan viisauden — täyttämiksi.

Mitä voisimme pyytää enemmän maailman osaksi, kuin minkä Jumalan kaitselmuksella jo on järjestänyt? Ei mitään! Sanassa luvatut ihanat ”ennalleenasettamisen ajat” enemmän kuin täyttävät suurimmat odotukset ja toivomukset, joita mitä viisaimmilla ihmisillä on koskaan ollut. Sen tähden voimme ainoastaan kiittää Herraa ja tunnustaa hänen hyvyy-

tensä, koettaa työskennellä sopusoinnussa sen kanssa ja huomata viisauden tarpeemme. Tästä seuraa kehoitus pyytää tätä apua Jumalan pyhäältä hengeltä, eli voimalta — ”ylhäältä olevaa viisautta.” Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta. (Jaak. 1:5) Tämän viisauden kautta pitää meidän tulla kykeneviksi niin käyttäytymään, puhumaan ja toimimaan, että tulemme avuksi toisille; ja tähän suuntaan tulisi meidän rukoustemme käydä, jotta kykenisimme työskentelemään Jumalan kanssa niiden runsaiden, hyväntahtoisten määräysten mukaan, jotka hän jo on vahvistanut — pyyntö näiden parantamisesta olisi kohtuutonta.

Suuri etu päästä Jumalan läheisyyteen, päästä uskon kautta kaikkein pyhimpään, saada läheystyä armoistuinta ja saada laupeus ja löytää armo avuksi oikeaan aikaan, voidaan sovittaa kaikkiin eri olosuhteisiin, joissa olemme.

Se kuuluu meille henkilökohtaista käyttöä varten — jotta voisimme jokainen olla kahden kesken Herran kanssa ja puhella hänen kanssaan; ja hänen armahtavaisuutensa kautta voidaan nauttia tästä yhteydestä hänen kanssaan, tästä erottautumisesta häiritsevästä asioista, kun todellisuudessa ollaan erossa toisten seurasta. Siellä, missä tämä ei ole mahdollista ja missä ei ole tilaisuutta polvistua ja kohottaa ääntä edes kuiskaukseen, siellä on uusilla luomuksilla etu päästä Isän tykö sisäisessä henkisessä yhteydessä. Kun on kadulla, kun on hämmennyksen ja metelin ympäröimänä, kohottautukoon sydän ja etsiköön sekä viisautta että voimaa armoistuimen luona. Kuinka siunattu onkaan tämä etu! Ne, jotka käyttävät sitä eniten, nauttivat siitä eniten. Eri tavalla kuin maalliset asiat, se tulee sitä kalliimmaksi, mitä enemmän sitä käytetään.

Rukous perhepiirissä on perheen pääsy ”suljettuun kamariin” — Herran läheisyyteen, pois maailmasta. Tämä ei ehkä aina ole mahdollista, mutta missä vain on tilaisuutta, sitä ei saa laiminlyödä. Jos suotuisaa tilaisuutta ei kuitenkaan voida valmistaa, Herra epäilemättä hyväksyy tahdon tekojen sijasta ja antaa siunausta sen mukaan. Vaikutus perhealttarilta ja rukouksen suitsutuksesta, joka nousee siitä taivaallisen Isän luo, ja hänen armonsa, laupeutensa, voimansa ja siunauksensa tunnustaminen, joka siinä tehdään, tuo varmasti edelleen mukanaan siunauksia, ei ainoastaan sille kuninkaalliselle papille, joka siten palvelee perhettä, vaan jokaiselle sen jäsenelle. Jumalan kunnioituksen tunne ja edesvastuu hänelle sekä tieto hänen rakkaudestaan ja suojelevasta huolenpidostaan seuraa tätä perhettä koko päivän. Ja jos illalla on mahdollista taas kokoontua perheenä tunnustamaan Jumalan armahtavaisuus ja esittämään kiitoksia, siunaus ainoastaan lisääntyy, niin kuin oli lesken öljyastian kanssa, kun sen sisältö alituisesti kaadettiin astiaan toisensa perään. — 2 Kun. 4:1-7

Rukous seurakunnassa on Herran perheen pääsy Jumalan läsnäolon salaiseen kamariin, erossa maailmasta. Se on sen edistymisen, terveyden ja hengellisen kehityksen elämänehto. Sen laiminlyömisestä johtuu varmasti voiman, etujen ja palveluksen menetytys ja vastaavan ilon menetys. Me emme voi kuitenkaan olla sopusoinnussa sellaisen julkisen rukouksen kanssa, jota eräs Boston-lehti tarkoitti, kun se kertoessaan eräästä uskonnollisesta kokouksesta sanoi: ”Teologian Tri ——— toimitti mitä suurenmoisimman ja kaunopuheisimman rukouksen, joka koskaan on esitetty Bostonilaisyleisölle!” Kuulijoille on liian paljon tämänlaatuista rukousta, Jumalaa rukoilemisen sijasta. Raamattu ei

ainoastaan kehota kuuluvaan ja julkiseen rukoukseen Herran kansan keskuudessa, vaan se esittää myös, että rukoilijan on muistettava kuulijoitaan palveluksensa yhteydessä ja muodostettava rukouksensa niin, että kuulija voi sanoa ”aamen”, joko ääneen tai sydämessään. — 1 Kor. 14:13-17

Kun apostoli Paavali meni uuteen kaupunkiin evankeliumineen, ylhäältä oleva viisaus, pyhä henki, johti häntä etsimään kokoontuneita siinä paikassa, ”jossa oli tapa rukoilla.” (Apt. 16:13) Ja vielä on tosiasia, että sekä tieto että Jumalan rakkaus ovat ylitsevuotavimpia niiden keskuudessa Herran kansasta, jotka rukoilevat toistensa kanssa ja toistensa edestä, että heidän ilonsa olisi täydellinen. Kuinka monta kokousta Jumalan kansalla lieneekin tutkiakseen Herran sanaa ja rakentaakseen toisiansa kaikkein pyhimälle uskollensa, puolustamme sitä ajatusta, ettei mitään jumalanpalvelusta voida pitää asianomaisesti alettuna, ellei ole pyydetty Herran siunausta, ja ettei mitään kokousta voida pitää oikein päätettynä, ennen kuin on kiitetty Herraa saadusta ja nautitusta edusta ja siunauksesta, että hänen armonsa sana todellakin olisi ruokaa niille, jotka ovat vilpittömästi kuulleet haluten ymmärtää ja tehdä hänen tahtonsa

Usko on hengen hedelmä ja osa uuden luomuksen nykyistä perintöä

Meidän täytyy uskoa, ennen kuin voimme tulla Jumalan lapsiksi — niin, ennen vanhurskauttamistamme — sillä me olemme ”vanhurskautettuja uskon kautta”, ennen kuin saamme syntien anteeksiantamuksen ja rauhan Jumalan kanssa. Se usko, joka meillä oli, ennen kuin saimme pyhän hengen, ei sen tähden voi olla se usko, joka on hengen hedelmä — hengen lahja. Usko on mielen harjoitus, toiminta, Jumalaan ja hänen lupauksiinsa nähden. Ne, jotka eivät voi luottaa Jumalaan joko tietämättömyyden tai mielen langenneen tilan perustuksella, ovat tilassa, jossa heidän on mahdoton tulla siunatuiksi evankeliumikauden järjestystoimenpiteiden alaisina, mutta he eivät ole siinä tilassa, joka estäisi heidät tulemasta osallisiksi siunauksista tulevana aikakautena — tuhatvuotiskauteina. Kutsu tänä evankeliumikautena on niille, jotka voivat ja tahtovat vaeltaa uskossa, eikä näkemisessä; ja jokainen, joka ei voi eikä tahdo niin vaeltaa, ei voi nyt vaeltaa Jumalan kanssa. ”Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen” Jumalalle. Kuka hyvänsä, jolla ei ole tätä uskoa alkaakseen, ei voi tehdä mitään alkua nykyisenä aikana; ja jos hänellä olisikin uskoa alkaakseen, häneltä puuttuu, ellei tämä usko kasva ja kehity, se voima, joka vaaditaan tullakseen voittajaksi, sillä ”tämä on se voitto, joka on maailman voittanut: meidän uskomme.” — 1 Joh. 5:4

Meidän tulee tunnistaa suuri ero uskon ja herkkäuskoisuuden välillä. Miljoonat ihmiset ovat herkkäuskoisia ja taikauskoisia uskoen tuhansia järjettömiä asioita, joihin heillä ei ole riittäviä tai vastaavia todistuksia. Eikä näitä haaveilevia ihmisiä, jotka uskovat, mitä heidän ei tule uskoa, löydy ainoastaan pakanamaissa. Miljoonilla heistä on kristityn nimen jonkin lahkon yhteydessä. Taikausko ja herkkäuskoisuus on tuomittava, oikaistava, vältettävä, ja ne on voitettava. Totista uskoa on kehotettava, rakennettava, vahvistettava ja autettava kasvamaan. Usko Jumalaan on se usko ja luottamus, joka rakentaa Jumalan lupauksille eikä ihmisten perimätietoihin, viisasteluihin tai mielikuvituksiin.

Jos uskomme, että Jumala on sitä, mitä hänen nimensä merkitsee – itsestään elävä, kaikkivaltias, kaikkiviisas, vanhurskas ja rakastava Luoja – ja jos uskomme, että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät, siitä seuraa, että itse etsimme häntä, etsimme ja tunnemme ja ymmärrämme hänen sanansa, ja että kun tunnemme ja ymmärrämme sen, luotamme siihen, sekä että kun luotamme siihen, järjestämme elämämme sopusointuun sen kanssa. Jumalan suosiossa osoitetaan tämä uskon alku Kristukseen uudeksi ja eläväksi jälleen yhdistymisen tieksi Jumalan kanssa ja takaisin palaamiseksi hänen suosionsa. Sitä mukaa kuin tämä usko käsittää Jeesuksen ja harjoittaa itseään tottelevaisuudessa, se kasvaa, ja Herran siunaus lepää sen päällä sitä enemmän ja valaisee sille uuden luomuksen jäsenyyteen hyväksymisen ehdot. Kasvava usko käsittää Jumalan lupaukset Jumalan perillisiksi ja Jeesuksen Kristuksen, Herran ja Lunastajan, kanssaperillisiksi tulemisesta. Tuloksena on hengen siunaus, sikiäminen, voiteleminen, lapseksiotto.

Edelleen on tuloksena suurempi valaistus pyhän kultaisen kynttiläjalan valosta, joka saattaa uskon silmän näkemään niitä asioita, joita ei voi nähdä ulkopuolelta – ymmärtämään ylimmäisen papin erikoisen palveluksen valoon nähden, näkyleipiin nähden, kultaisen alttarin ja esiripun takana olevan armoistuimen suitsutukseen nähden. Aina sitä mukaa kuin elävä, totteleva usko yhä enemmän käsittää nämä Jumalan suosion ja siunauksen eri piirteet, sellaisina kuin ne on ilmoitettu Jumalan sanassa, se kasvaa yhä voimakkaammaksi ja yhä selvemmäksi ja tulee uuden mielen perusaineeksi. Tältä oivalliselta näkökannalta se näkee asioita, joita se ei ennen voinut nähdä ja joista apostoli selittää, ”Mitä silmä ei ole nähnyt, eikä korva ole kuullut, mikä ei ole [luonnollisen] ihmisen sydämeen noussut, ne asiat [engl. Raamattu] Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” – 1 Kor. 2:9

Lupauksen sanan kautta, jota henki valaisee, usko näkee ylenmäärin suuria ja kalliita asioita, taivaallisia asioita; ensimmäisessä ylösnousemuksessa saatavan kirkkauden; valtakunnan, joka silloin perustetaan; vanhurskauden hallituksen, joka tuottaa siunauksia maan kaikille sukukunnille – synnin tukahduttamisen ja jokaisen asian ja olennon hävittämisen, joka ei toimi Jumalan kunniaksi ja sopusoinnussa rakkauden jumalallisen lain kanssa. Uudet luomukset näkevät kaiken tämän uskon silmällä, ymmärryksen silmällä, ja apostoli vakuuttaa meille, että tämä silmä voi nähdä monta asiaa, jotka eivät ole selviä luonnolliselle ihmiselle – koska ”Jumala on sen ilmaissut meille henkensä kautta, sillä henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.” – 1 Kor. 2:9,10

Tämä hengestä siinnyt usko tähän asti näkymättömiin asioihin muodostaa osan uusien luomuksien nykyisestä perinnöstä ja on läheisessä yhteydessä jokaisen heidän toivonsa ja ilonsa kanssa, sillä se tuo mukanaan ainoan mahdollisen esimaun tulevasta kirkkaudesta. Niin kuin apostoli selittää, se todella on se perustus, jolle kaikki ilomme ja kaikki toivomme rakentuu. ”Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.” Sen kautta tulevat tähän saakka näkymättömät asiat yhtä selviksi kuin ne asiat, jotka näkyvät; apostoli sanoo, että me tältä näkökannalta opimme huomaamaan, että ne asiat, jotka näemme luonnollisilla silmillämme, ovat ajallisia, kun taas ne asiat, joita emme näe luonnollisilla silmillämme, vaan joita katselemme uskon silmällä, ovat todellisia, oleellisia ja iankaikkisia.

Kuinka välttämätön usko onkaan voittaaksemme ja säilyttääksemme nykyisen perintömme, tulevien siunauksien esimaun, osoittaa apostoli Jaakob selvästi, joka sanottuaan, ”Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan”, lisää, ”mutta anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä; sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee. Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään saavansa — kaksimielinen mies, epävakainen kaikilla teillään.” (Jaak. 1:5-8) Apostoli osoittaa niin muodoin, kuinka mahdotonta olisi kenenkään tulla voittajaksi tulematta vahvaksi uskossa. Sen tähden Raamattu teroittaaakin kaikkialla uskon kasvamista, ja että Herran kansan tarvitsee rukoilla, niin kuin opetuslapset tekivät — Herra, ”lisää meille uskoa!” Ja kun he siten rukoilevat, heidän tarvitsee käyttää niitä välineitä, jotka Jumala on määrännyt tämän rukouksen täyttymiseksi. Jos heidän rukouksensa on vakava, he käyttävät innokkaasti näitä välineitä — he etsivät Herraa rukouksessa, koettavat oppia tuntemaan hänen sanansa ja totella sitä, koettavat palvella häntä ja iloita siitä, koettavat tuottaa hengen kaikkia hedelmiä ja kun tämä on heidän asemansa, heillä on vahva usko, täysi uskon varmuus, ja he eivät koskaan lankea; sillä näin heille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan — aikanaan. — 2 Piet. 1:10,11